

Paasoverweging Paaswake zaterdag 8 april 2012

Vanavond wordt in de Paaswakes die overal gehouden worden 'oude' verhalen gelezen.

Het verhaal van de schepping, het verhaal van de uittocht en we horen het verhaal van de verrijzenis.

We gebruiken de oersymbolen van vuur, water en licht en daarbij zou ook de aarde horen. Oerelementen waarin onze vroege voorouders al iets van het goddelijke ervaren hebben. Soms maakte dat hun bang, soms stonden ze verwonderd en soms hebben ze het bevochten.

En we hebben reeds gesproken over deze elementen. Vuur dat zo beangstigend kan zijn maar ons ook kan opstoken tot wij in vuur en vlam staan voor wat echt belangrijk is voor ons.

Water eveneens soms bedreigend maar we kunnen ook niet zonder. Zonder water geen leven. Kijk maar eens naar landen waar droogte heerst, waar geen water voorhanden is. Water ook dat ons fris maakt, wakker maakt en doet ontwaken uit onze winterslaap die zich maar al te vaak van ons meester maakt. Water ook dat vuur kan doven maar het water dat vanavond hier staat is niet bedoeld om het vuur te doven maar om wat aan vuur nog aanwezig is, misschien onder een laag as, in weer te doen oplaaien, in vuur en vlam te zetten.

Licht: en net als water kunnen we niet zonder licht. We tasten na tweeduizend jaar vaak nog in het donker. We zoeken vervulling van ons leven vaak aan de kant van welvaart en vergeten dat het licht juist welvaart bij welzijn.

In de geschiedenis hebben mensen gestoeid met de elementen. In het scheppingsverhaal uit de bijbel worden Adam en Eva opgevoerd, als de eerste mensen, bij wijze van spreken kant en klaar geschapen. De hedendaagse wetenschap houdt het er toch op dat er een hele lange ontwikkeling is geweest van een soort oermensen tot de mensen zoals wij die nu kennen.

En een heel grote stap in die ontwikkeling vond plaats toen de mens het vuur leerde beheersen. Tevoren was vuur alleen maar een vernietigende kracht, waar ze bang voor waren, iets waarvoor ze op de vlucht gingen. Maar toen ze het vuur konden beheersen, konden ze koken en braden wat hun gezondheid ten goede kwam en bij koude konden zij zich warmen. En toen ze leerden het vuur mee te dragen in een soort vuurpotje, konden ze het ook overal mee naartoe nemen. Maar als iemand het vuur liet uitgaan, was dat een ramp. Dit beheersbare vuur werd gezien als een geschenk uit de hemel.

Tegen deze achtergrond moeten we ook het verhaal van de brandende doornstruik zien. Het joodse volk zuchtte in slavernij, ze hadden geen leven meer. Mozes was op de vlucht en verborg zich in de woestijn. En daar verscheen volgens het verhaal God aan hem in vuur dat brandde maar niet verbrandde, vuur dat dus niet vernietigde maar wel warmte gaf en een voorbode van redding was. En Mozes kreeg de opdracht dat vuur a.h.w. mee te nemen naar de farao en naar zijn landgenoten om hen naar de vrijheid te leiden. En het verhaal vertelt dat het vuur in de vorm van een vuurzuil met hen meetrok.

En ook het water bedreigde hen niet meer. Want om tot nieuw leven te komen in dat andere land trokken ze door het water heen om zich fris gewassen, gereinigd te geven aan de opbouw

van die nieuwe andere wereld waarin mensen niet meer slaaf zijn van hun gewoonten en hun verslavingen.

Jezus kwam als een nieuwe Mozes. Hij kwam vuur en licht brengen, was als levend gevend water. We kennen zijn uitspraken: Ik ben het licht van de wereld, zei hij van zichzelf. Wie van dit water drinkt zal nooit meer dorst hebben. Vuur, licht en water: hij gaf ze een nieuwe dimensie.

Het is en wordt namelijk koud en donker in de wereld als mensen aan hun lot worden over gelaten. Jezus' leven liet ons zien wat het betekent licht te zijn in deze wereld, als levend gevend water te zijn voor elkaar. Want zijn leven was hartverwarmende aandacht geven aan allen die het moeilijk hadden, door ziekte of door andere redenen.

Maar het vuur en licht dat Jezus kwam brengen, botste met de ideeën van de joodse leiders, die deden alles om zijn vuur te blussen omdat zij het zagen als een vernietigend vuur. Ze waren er bang van. Ze leken daarin te slagen. Op Goede Vrijdag leek het vuur gedoofd, voorgoed. Het was toen op dat derde uur dat ook het licht uitging over de wereld. Maar zoals je dat met echt vuur ook wel ziet, na een paar dagen laaide dat vuur toch weer op, in zijn vrienden die het vuur ook in zich meedroegen maar er eerst niet in durfden geloven.

Dat vuur, dat geschenk uit de hemel, dragen ook wij in ons mee. Ieder van ons heeft zijn eigen vuurpotje, is zijn eigen vuurpotje. Alleen als we dat vuur brandend houden, kunnen we groeien in menselijkheid, alleen als we dat vuur delen met anderen, vooral met mensen die in de kou of in het donker zitten, alleen dan kunnen we ons ontwikkelen tot ideale mensen, tot een licht voor elkaar tot mensen die andere tot leven wekken.

Het probleem is soms dat dit vuur wel eens op een laag pitje staat en dan is het risico dat het uitgaat groter dan wanneer het flink brandt.

Pasen nodigt ons elk jaar weer uit om dat vuur wat op te stoken, zodat we echt warmte geven, leven geven aan mensen in de kou en licht voor hen die donkere tijden beleven. Dan wordt Pasen echt het feest van het leven. In die zin wens ik u allen een laaiend en vurig Pasen toe.